

PERNILLA GLASER

Mitt rätta jag

Roman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Pernilla Glaser har tidigare utgivits:

Robson 1995

Om natten 2004

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-011554-8

Copyright © Pernilla Glaser 2008

WS Bookwell, Finland 2008

Till Erik
som visar mig vägen

Fortsätt å fortsätt å va rebell
Fortsätt å fortsätt å va dig själv
Fortsätt å fortsätt å va rebell
Hur ska det bli med din framtid
Hur ska det bli om några år
Ska du sjunka in i en fåtölj
Vad ska hända med dig
Vad ska du bli
Ebba Grön

Världsliga ting är det som det finns fler än en av.
Karin

I

Den första låg ända borta vid gästparkeringen. Jag missade den nästan när jag kom upp för trappan. Skymtade något grått i ögonvrån. Tittade till. Tittade igen. Vid foten av Nylanders brevlåda. ”Vafan”, sa jag högt. ”Vafan, vafan i helvete.” Han hade armen bruten strax under armbågen. Den hängde och dinglade i en konstig vinkel. Jag lyfte upp honom. Höll honom i mina händer. Gatan var tom. Alla hade försvunnit in till middagen. Ekströms slamrade uppifrån sin balkong. Det luktade varm grill. Ett barn kunde inte ha gjort det här. Det var för mycket. En slakt. Men varför? Var det ett fruktansvärt skämt? Ett hot? Jag mådde illa. Jag bar honom så försiktigt jag kunde bort mot huset. Den andra låg upp och ner med underkroppen krossad. Jag vågade inte vända på den. Flisor blandade sig med jorden i grannens rosenrabatt. Den tredje var avsliten på mitten och låg slängd på uppfarten. En hel grupp hade avrättats direkt på trappan. Ett huvud saknades. En framdel var så ur led att den nästan var L-formad. En ving hade stampats sönder ner i träplankorna. Jag kunde inte få med mig alla. Jag svettades så att skjortan blev genomblöt. Någon sa ”Åh herregud, åh herregud,

”Åh herregud, åh herregud”, hela tiden. Det var visst jag. Jag låste upp och snubblade in i den mörka hallen. Jag kräcktes länge ner i toalettstolen. Jag måste få in dom. Det kunde börja regna. Eller ännu värre. Det började inte regna och alla barn hade ätit färdigt och störtade ut på sina cyklar och började pilla. Det var ett mirakel att dom inte redan tagit något. Hur visste jag att dom inte tagit något? Jag for upp och rusade in i vardagsrummet. ”Åh herregud, åh herregud, åh gudarsjävlar.” Varena leksak låg på golvet. Det var som om en orkan dragit fram och vräkt ner dom från hyllorna. Plastbitar, fjädrar, skruvar, lösa huvuden, hjul, vingar i bitar. En massgrav. Mitt hjärta bultade så snabbt att det kändes som om det också höll på att lossna. Jag skrek ”Robin, Frodo, Leia”. Var var min familj? Var var mina barn? Jag tog trappan tre steg åt gången. Jag vräkte upp dörren till Frodos rum.

Golvet var täckt av bilar, lastbilar och höga legotorn men jag såg direkt att Frodo inte fanns där. Leias rum var också tomt. Jag rusade vidare in i sovrummet. Munnen var snustorr. Inte tänka, sa jag till mig själv, inte tänka. Sängen var bäddad. Märkligt. Robin brukade bara bädda när hon skulle resa bort någonstans. Jag öppnade Robins garderob. Den var till hälften tömd. Favoritjeansen, sommarlinnen och hela underklädeslådan var borta. Jag satte mig på sängen. Robin var borta. Hon hade tagit barnen och stuckit efter att ha utfört en massaker. Såg barnen när hon gick fram? Herregud vad jag hoppades att dom inte gjorde det. Vad var det som hände?

Jag måste rädda dom därute först. Jag var blöt i ansiktet. Skur-

hinken under köksbänken fick duga. Jag gick tillbaka genom vardagsrummet. Inte titta nu. Jag sprang ut på uppfarten. Försiktigt lyfte jag dom kringströdda delarna. Jag fick krypa på knä för att inte missa något.

”Vad gör du?” Det var Jonssons pojkar som hängde över sina cyklar och tittade på mig.

”Jag försöker hitta delar av min leksakssamling”, svarade jag ner i gruset.

”Varför är den här ute?” frågade den största av dom.

”Någon har förstört den”, sa jag och började gråta igen. Dom ryggade tillbaka bägge två. Jag satte mig på huk och torkade mig under näsan med handflatan.

”Vem har förstört den?” frågade den minsta.

”Jag vet inte”, ljög jag och fick en idé. ”Ni kan väl hjälpa mig att leta? Cykla runt och kolla lite. Ni får en tia för varje grej som tillhör mig.”

”Visst”, sa den stora och nickade åt den lilla. ”Vi ses då.”

Så susade dom iväg på sina cyklar och jag gick in med min hink. Det luktade damm i huset. Kvällssolen nådde inte in. Det var dunkelt och svalt. Grannen spolade vatten. Någon tittade på teve med öppna fönster. Det var ofattbart att det kunde pågå något normalt så nära.

Min älskade Spidermandocka hade mirakulöst nog landat mjukt i en fåtölj. Men flygplanen och bilmodellerna var nästan alla i bitar. Kartongerna, böckerna och försäljningskatalogerna låg kringsläng-

da på golvet men inget verkade sönderrivet. Var var min fru? Det var tur att hon inte var här.

Jag hade aldrig slagit någon i hela mitt liv. Jag tyckte att våld var löjligt och dessutom var jag livrädd för allt som gjorde ont. Men om hon hade varit där hade jag nog kunnat samla ihop hennes ljusa hår i ena handen och dunkat hennes huvud mot den förbannade Nirvanaaffischen tills hennes ansikte var utsmetat över väggen. År av sparande, letande, gnetande, tjtande, samlande. Borta. Förhandlingar, lagningar, fynd, mässor, maniskt sökande på nätet. Borta på en eftermiddag.

Det susade i huvudet. Jag sjönk ner vid köksbordet med ansiktet i händerna. Jag var trött. Så trött. Jag tryckte Spiderman mot bröstet. Jag måste få krama mina barn. Vart skulle jag ta vägen?

Diskbänken var ett inferno som vanligt. Kastruller med fasttorkad pasta, kladdiga tallrikar i högar och en kaffekopp som förvandlats till askfat i en enda röra. Robin var mycket men någon städfanatiker var hon inte. Helst skulle hon nog göra som Mumintrollen och ställa ut disken i regnet.

Jag plockade ut en öl ur kylskåpet och öppnade verandadörren men hejdade mig på tröskeln. Min mobil låg på köksbordet. Jag hade hela dagen trott att jag slarvat bort den på stan i fyllan och villan och tänkt att jag borde spärra den. Så låg den där. Det var förstås Robin som hade hittat den någonstans.

Jag plockade upp mobilen och kastade ett öga på displayen. ”Jag är blöt”, stod det. Jag kunde nästan höra brakket när pusselbitarna föll på plats i mitt huvud. Jag gick ut och satte mig i hammocken

och började bläddra igenom Jennas sms precis som Robin måste ha gjort.

”Längtar”, ”Knullsugen”, ”Saknar dig och din kuk”. Ja, sådär höll det på. Varför hade jag sparat dom? Varför, varför, varför så in i helvete varför?

Precis nu gick allt åt skogen. Jaha. Där satt jag, snorig och genomsvettig i min hammock och hela skiten gick ifrån mig. Och det fanns inget jag kunde göra åt det.

Det var inte första gången. Det hade faktiskt hänt med jämna mellanrum. Men inte på det här sättet. Det var inte första gången Robin fick klart för sig att jag hade varit otrogen. Det var inte första gången hon kastade saker omkring sig. Men det var första gången hon kastade mina leksaker omkring sig. Det betydde att hon sket fullständigt i vad som hände med mig eller oss. Vi hade varit tillsammans i tolv år. Tusentals dagar och nästan ingen av dom ifrån varandra. Vi var barn när vi träffades. Nu var vi föräldrar. Den här gången stod hon inte där och skrek åt mig med tårarna sprutande. Hon hade tagit ungarna och dragit.

Hon hade lämnat mig. Och allt jag kunde känna var att jag ville sova i hundra år tills nästa prinsessa kom förbi.

Så fort jag såg Robin ville jag ha henne. Det var en gråmulen sommarkväll i slutet av industrisemestern.

Stockholm var överlämnat åt barnlösa par som en jättelik fritidsgård med utskänkningstillstånd. Jag och Flipper satt i en bar på Bondegatan och försökte bota vår bakfylla med Fernet och starköl.

Vi var trötta och desillusionerade som bara fjuniga tjugofyraåringar kan vara. Fel. Jag var desillusionerad efter att ha fått nobben av så många söta flickor på så kort tid samtidigt som jag bevittnat hur Flipper gått hem med den ena drömtjejen efter den andra. Jag hade verkligen försökt imitera hans sätt att lägga huvudet på sned och titta på tjejen ifråga med sina stora blå ögon, så att hon kände sig utvald och speciell och genast ville tacka för det genom att ta av sig alla kläder. Det funkade inte. Vissa har det, andra inte.

Nu hade Flipper något som kliade förbannat på snoppen och jag låtsades tycka förfärligt synd om honom. Egentligen var jag bara lättad över att få en lugn kväll. Vi hade tänkt oss att avsluta ölen och sen glida förbi pizzerian och videobutiken på väg hem till Flipper. Men det är som sångerna säger: när man minst anar det händer det, som en blixtnöje från klar himmel. Just när jag fimpade cigaretten och sträckte mig efter plånboken kom hon in.

Hon kom sist i ett gäng med tjejer som alla pratade hejvilt i munnen på varandra. Alla utom hon. Jag och Flipper satt förstås i givakt och väntade för att se hur det hela utvecklade sig. Det vill säga om det verkade finnas någon glipa i deras tjejkväll där man kunde ta sig in. Det här var Bondegatan och inte Burträsk. Här krävdes finess vid en framstöt (absolut inte kliva fram och säga "här sitter ni alldeles själva") annars skulle man få en avhyvling så att man inte vågade raggga någon annanstans än på Finlandsbåtar månader framöver.

Tanken på en lugn kväll var som bortblåst. Tjejerna slog sig ner vid ett bord i restaurangdelen. Cigaretter åkte fram, läppglans

smetades på, hår stoppades in bakom öronen eller tvinnades frånvarande mellan fingrarna. Herregud, dom var vackra allihop och självsäkra.

Som vanligt blev jag torr som ett sandpapper i munnen vid tanken på att prata med dom. Det var som om en förbannelse hängde över mig. Jag kunde vara roligaste killen i stan i manligt sällskap, när jag inte hade någon direkt användning för det, men blev helt paralyserad av att försöka kommunicera med en tjej.

Jag och Flipper beställde varsin öl till. Jag klunkade i mig min för att få lite mod och Flipper drack väl sin för sällskaps skull. Tjejerna beställde in små rätter som dom sköt omkring mellan sig. Det var läppar som nafsade på brödbitar och långa fingrar som plockade på ölflaskor och skratt som rullade runt bordet. Robin satt lite i utkanten av gänget, kedjerökte och drack tjeckisk öl.

Hon var den totala runkfantasin som blivit levande och kommit på besök i verkligheten. Hon var så snygg att jag blev yr. Hon hade alla grejer som andra tjejer i bästa fall har en av. Ungefär en miljon gånger över min liga men jag kunde inte sluta titta på henne. Jag var lite full och beredd att förnedra mig.

Flipper slog till när en av tjejerna gick på toaletten. När hon kom tillbaka gensköt han henne vid bardisken och sa något som fick henne att le. Grejen med Flipper är inte att han har ett hemligt lager geniala raggrepliker utan att han kan säga vad som helst med sitt stora leende och alla tycker bara att han är så otroligt charmig.

Jag å andra sidan utstrålar inte att jag är ett busigt charmtroll med stor kuk när jag med glasartad blick stammar fram typ ”jaha,

bor du i närheten eller?” Alltså tog jag det lugnt och lät Flipper sköta snacket. Han lyckades snabbt manövrera sig bort till bordet i sällskap med tjejen, blev presenterad med leenden och små vinkar till svar och slog sig ner mitt i haremet. Herregud, jag hoppades att det kliade något förbaskat i skrevet på honom. Inte hade han den goda smaken att vinka över mig, heller. Jag fick trampa iväg själv och ställa mig vid ena bordsänden som en klängig unge. Då vaknade Flipper i alla fall tillräckligt för att lyfta blicken från den uringning där den för tillfället var placerad och säga:

”Tjejer, det här är min bästa kompis Nicke. Nicke, det här är tjejerna.”

”Hej Nicke”, svarade tjejerna. Alla utom Robin. Jag slog mig ner längst ut på platsen bredvid henne. Hon tittade på mig genom cigaretttröken.

”Hej”, väste jag.

”Hej”, svarade hon och sträckte fram handen, ”jag heter Robin.”

Jag torkade min blöta handflata mot jeansen och fattade hennes hand.

”Jag heter Nicke.”

”Jag vet.”

”Just det.”

Inte ett leende men en road glimt i dom gröna ögonen. Jag undrade om hon kunde se på mig att jag tänkte på allt jag ville göra med henne utan kläder. Det är klart att hon kunde. Vad inbillade jag mig? Jag skulle förmodligen komma bara hon knäppte upp brallorna.

”Jag ska köpa en öl. Vill du ha något”, frågade jag.

”Visst, jag tar en likadan.” Det gav mig fyra minuters respit.

Jag försökte hitta på något att prata med Robin om men allt jag kom på verkade bara löjligt och patetiskt och helt genomskinligt. Hon skulle fatta direkt att jag bara ville ha sex med henne hur mycket jag än försökte visa att jag var både hård och mjuk, salt och söt, tillräckligt mycket man men också lite flicka.

Jag blev så jävla trött. Kanske var det den senaste månadens orgie i avvisade inviter. Vad spelade det för roll? Jag kunde lika gärna vara ärlig. Robin var ju ändå bara på besök från något babereservat i himlen och skulle förmodligen flyga tillbaka i en förtrollad pumpa vid tolvslaget. Jag dunsade ner bredvid henne med våra öl och sa som det var till en tjej för första gången i mitt liv, oräknat syrran.

”Du är så snygg att jag får panik. Jag hade haft panik även om du varit ful, bara för att du är tjej. Men nu är det verkligen vidrigt. Jag kommer inte på en enda sak jag kan säga. Slå ölflaskan i skallen på mig. Tänd eld på mina kläder. Avrätta mig, snälla.”

Robin skrattade. Ett vansinnigt kluckande skratt. Sen la hon handen på mitt lår.

”Vi kan väl gå någonstans där det är mörkt och hög musik, så behöver vi inte prata”, sa hon.

”Okej”, väste jag och väntade på att hon skulle lägga upp nästa gapskratt för att jag var så korkad att jag trodde att hon ville gå någonstans med mig. Men det kom inte.

I stället reste hon sig och sa till hela bordet: ”Jag behöver lite miljöombyte. Vi drar vidare.”

Alla hennes söta kompisar vinkade och kuttrade okej och vi hörs och hej. Flipper stirrade bara med öppen mun och jag försökte dölja min skadeglädje med att le lite urskuldande. Några har det, andra inte.

Robin gick mot dörren med sina fantastiska jeansklädda ben och sin underbart svängande rumpa och håret som dansade på ryggen. Hon tittade över axeln för att se att jag var med. Jag hade gett min högra arm för att min gamla skolklass skulle stått uppradad vid bardisken. Jag hade velat ringa alla jag någonsin träffat. Varenda idiot som tvivlat på mig. Från Berit som var min dagisfröken som himlade med ögonen och suckade när jag inte var tillräckligt snabb med något superviktigt, typ ställa tillbaka kriterierna eller skicka sylten vidare, till morsan och farsan och syrran och varenda brud och Jonte och Mille. Dom var visserligen mina kära kollegor men jag hade nog märkt att dom också tyckte att jag var snäll och fin men inte direkt någon att räkna med när det gällde. Ledsen pojkar, det är en ny sheriff i stan. Kvällen var lite sval med regn i luften och Robin stack sin arm under min.

”Var är det mörkt och hög musik?” frågade jag.

”Hemma hos mig”, sa Robin.